

Noč na Placu

Ko pride noč, sodruga poezije —
ah daj no, dragi, to so fantazije!
Na Placu se tedaj že spi,
objema povštre, prede in smrči.

Ali ko pride ura strahov,
ko odbije dvanajst zvonov,
Plàc se zgane,
z loža plane
staro, mlado,
golo, z brado,
suho, polno,
zdravo, bolno,
revno, bogato,
hlevno, bahato,
smešno, otožno,
grešno, pobožno,
tiho, glasno,
mrko, jasno,
hitro, počasno,
gúdo, lépo,
gluho in slepo
urno se v koló zavrtí,
burno se okrog Štirne podí,
ringaraja,
vijavaja,
si nagaja,
se zavaja,
se razvnema,
se prižema,
se objema,
skače, se stiska,
gode, piska,
vriska, joče,
smeje se, stoče,
zviija se v kače,
še drugače —

sveta Šentomprga, saj bo kmalu
tó-le podobno, fej, bakanalu!

Tákrat pa Jakob s prstom požuga:
Konec, otroci, če ne, bo druga —!

Plàc ostrmí,
Plàc domov zbeží,
v nástil se skrije,
roka Marije
rahlo ga v sèn povije.

Luna na nebu (če je jasno, seveda)
čudom se čudi, pisano gleda,
po farizejsko sólze toči,
zjutraj, joj joj, od smeha počí.

Zdaj pa reci: je to poezija?
Kaj še, dragi — vizija, vizija!

Pekèl

Pekèl sem res, al se ne boj,
korajžno vstopi, grešnik moj!
Tu ni hudičev, ne požarov,
tu je le Angel Molinarov.

Hudičeva brv

Gúdo ime: sam bognasvari!
Dela krivico ji, čast ji kvari.
Srečal na njej sem zares-dekliča,
ali nikdar nikoli hudiča.

Na fužini

Ágato so obtožili,
jo v to vódo potopili,
rešil jo je Kosmov Janez —
kdo bi tebe, reva, danes?

Krancelj

Včasi tu góri so šac kopali,
al so le dolge nosove nabrali.
Pride pa mož od sóli in pópra
in ti iz nič cel donžon pricopra!

Gorajte jeseni (Ob Groharju)

Postoj, postoj, ti bleđi fant,
poglej no, glej moj pisan gvant,
po njih repa se redí. —
Oj meni se mudí, mudí,

oj meni se takó mudí,
pa sam ne vem, kam me podí.
Zato pa dáj, jesén počáj,
saj pridem spet nazaj.

Sv. Mohor na Ósonku

Ko bil je Gospod prav židane volje,
pogrnil je prédse to žlahtno polje,
za stražo je Grintavce sklical,
za rázgled pa mene privical.